

Báthori Csaba
NAPJAINK FUTÁSA

I.

Mit néz fenn, ha nem engem, az a sárga
nap-szem? Reggel is letört tíz körömmel
ragaszodom ahhoz, ami Teremtés.
Egy sebzett karvaly sértett guggolása
az életem. Még nem ütött kilencszer
az óra, és én már valakié
lenni szeretnék. Mondom, engemet nézz,
Nap, ragyogj úgy, ahogy szemem szeretné!

Mondd, tudja-e a kés, hogy élezéssel
öregszik? Ki álmodik a kötetlen
anyagban, mi lüktet az atomokban,
egyik vad a másikhoz mért kötődik?
A fény bennünk szabadság-e vagy kényszer?
Miért gyanítunk lelket a szemekben?
A kínok miért örömbe takartan
jönnek, s mért tartanak örök időkhig?

Nézz rám, Nap, sorban számold meg a csontom,
míg el nem oldom. Szent Balázs simítja
homlokom már. Ki szól a horizonton
majd, ha felhőkkel együtt elmosódom
és némán és megvakulva szeretnék
még egyszer lenni, ki egyszer se voltam,
vagy felderengni, mint a zsenge emlék
más szívekben, a maradék vadonban.

Régen vagyok itt, nem tudok beszélni
még arról, ki voltam. Talán a hosszú
út segít majd, s Nap útján Phaetonnal
álmodom bár, biztosan nem zuhanni

térek magasra. Az a szakadékkal
szegélyezett fény várjon, halleluja,
amit fennhangon annyian ígértek,
a hitemet halasztó szép szirének.

II.

Nézz le rám, Nap, bölcsőmre, sírhelyemre:
világíts meg, te égő, állhatatlan
csillag a szememben és a magasban,
legyen való életem a halálban
fényedtől ne híg, sóhajtalan álom.
Ápoljon, ha majd elsöpört a lenge
idő, az ingatlan föld, fehér mivoltom
úrje a sose látott válaszúton.
Nappali ragyogásod, szélszegélyezett
láváid izzása soha nem öntött
halált fekhelyemre! Mézzel a méhek,
harmattal füvek, így ősz hajjal évek
teltek, minden izgalom pusztá táj lett,
saját világunk elszívták a gödrök,
de te megmaradtál, nappali bolygó
öröklét, te láthatatlan bolyongó.

Te ugyanaz vagy, itt a tarka földön
akar csak más lenni minden. Ki voltál
ifjúkoromban? Örölt-e időköz
temérdek erődből, forró idegszál
tömbjeidből, saját szíved emésztő
titkaidból? Izzanak és vakítnak
hajnali harsogó csóváid, s esti
ested déli műveid nem felejtí.

Tavaszi, téli visszfényed a múlttal
elszővődve ring el ma is, akár a
tegnap útjain. Amikor mi nemzünk,
te vak vagy, s amikor mi mindenünnen
elhalunk, te tüzet vetsz a világra

újra. S míg mi ülepedünk az űrben,
s testünk kis halálunkkal visszaszökken
az anyagba, te tündökölsz időtlen.

Ha van Nap s nincs is isten, létezik
a jóság. Oly óriás, hogy botorság
őt aléltan dicsérni – bizonyosság
elég, hogy naponta megreng a semmi,
s látjuk a rettegés pillanatait
ritkulni, sötétben is létre lelni
az embert. Mindenki felfedi arcát,
s a Naptól tündököl, ha igazat lát.

Ó, napjaink! Szálló diribdarabra
zúzott semmiségek! Jaj, volt-e útja
részeg, igazság-ittas tébolyunknak?
Mind hiszi, Nap világított az úton...
Föld a Naptól, Nap a Földtől tanulja
szél lobogását, s ami szerteszórtan
világlott életünkben, meteorként
süvített, az hirtelen lobogó fényt

sugároz, s megtanítja elviselni
még az éjszakát is. Nézz le reám, Nap!
Legyen hiányod is édes jutalmad,
ha majd a halált kapjuk örök útnak!
Bűvölj el, ha semmivel elegyedtünk,
vezesd minden határon át a testünk,
s legyen boldog mindenki, aki eltűnt,
legyen út előttünk és Nap fölöttünk!